

Anton Ingolič:

Kratkorepec v velikem svetu

»Zdi se mi, da ima Ščetinec pravi Res; človek me izrablja; toda če bi bila ostala pri njem, bi se mi ne bilo

primerne in toplega stanovanja. Toda to je samo začasno. Kajti vse, kar zdaj poseduje človek, bo nekoč našel Ščetinec, kmalu bo napočil čas, ko se boš grel v postelji najimenitnejše gospe Ti, Liška, pa boš zasedla prostorne sobane prvih veljakov med ljudmi! Vse, kar zdaj služi človeku, bo služilo nam!«

Spet je završalo med mogočnimi vejami in zahrumelo pod njimi. Kratkorepec, ki je poslušal Pravdača kakor bitje iz drugega sveta, tudi ni mogel molčati. Skočil je na štor, vzdignil levi uhelj, (desnega še vedno ni mogel niti premakniti), in spregovoril z glasnim tenkim glasom:

— Tovariša sta tudi dejala, da nimata

treba potikati po gozdovih, muliti suho travo in prezebat. Jedla bi lepo dišeče seno in spala v toplem hlevu. Kako bo pozimi z menoj? Ali mi bo mar Pravdač izkopal trave in mi postavil hlev?»

Spet vik in krik. Pravdaču se je komaj posrečilo, da je napravil mir. S povzdignjeno glavo in še z mogočnejšim glasom je dejal:

»Tovariši! Malodušnost in nevednost govori iz vas! Za vsako dobro reč je treba žrtev in spet žrtev. Tovariš Ščetinec in tovarišica Liška pravita, da nimata dovolj hrane. Toda zakaj je nimata, vas vprašam?! Ali niso bile njive še pred nedavnim polne sočne repe in krhkega korenja? Ni stala na travnikih visoka trava? Kdo je vse to pospravil in odnesel? Človek! Prav tisti človek, zoper katerega se borimo! Ko ga bomo uničili, ne bo nihče stradall

»Pravdaš ima prav, njega poslušajmo, njega ubogajmo! Z njim na čelu si bomo priborili lepše čase, lepše življenja! Živel Pravdaš, naš voditelj! Pogine naj človek, naš tlačitelj!«

Kratkorepec bi bil še govoril, saj je čutil v sebi toliko poguma in moči, toda iz ozadja je spet stopil Koder in ga začel zasmehljivo gledati, da mu je vzelo sapo. Povesil je še leví uhelj in zbežan stopil s štora, Koder pa se je ozrl na vse strani in dejal:

»Kar je govoril velcučeni Pravdaš, je neumnost; samo butci in slepci mu lahko verjamejo. Ali si res mislite, da vas bo rešilo Pravdaševo besedičenje in Kratkorepčeva plašljivost? Prava dva sta se vam postavila na čelo! Ali se vam ne zdi nič čudno, da niso prispeli na zborovanje tisti, ki bi v boju največ zalegli? Kje je Ostrozob? Kje Godrnjavs? Kje drugi krvoloki? Niti enega ni! No, če bi prišli, mislim, da bi vas malo ostalo tu. Prva bi jo pobrisala Pravdaš in Kratkorepec!«

Prav tedaj pa je zalajal v bližini lisjak Ostrozob. Zborovalci so onemeli. Kratkorepec je izbuljil oči in oprezal, kam naj pobegne. Vitka se je skrila za hrast, krt Črnuh se je zaril v zemljo, ščetince pa se je kruleč zvalil v mlako; celo Liška je postala nemirna. Toda Pravdaš ni niti trenil z očmi, pogumno in odločno je stopil naprej in spregovoril:

»Borci, pogumi! Res je žalostno, da imamo v svojih vrstah tovariše, ki niso nič boljši od človeka. Toda naša naloga je, da tudi te pridobimo za našo stvar, da zbudimo v njih zavest skupnosti in ljubezni! Čeprav je dejal tovariš Koder, da znam samo govoriti, vam hočem pokazati, da se znam tudi boriti! Naj tovariš Ostrozob kar stopi med nas!«

Ni še spregovoril zadnje besede, ko se je pojavil v ozadju lisjak Ostrozob. Med zborovalci je nastala nepopisna zbežanost, toda Pravdašu se je posrečilo, da je prevpil s svojim mogočnim glasom šum in vrišč.

»Dobro, da si prišel, tovariš! Pridi bliže, da se pomeniva iz oči v oči! Povej, ali ni človek tudi tvoj sovražnik?«

Ostrozob je pokimal z glavo, a pri tem z ostrim pogledom ošinal vse navzoče.

Pravdaš pa je nadaljeval:

»Ali pristopiš v našo zvezo, ki se bori soper njega?«

Ostrozob je spet zvito pokimal.

»Dobro,« je dejal Pravdaš, »tako je sprejmemo, samo zavezati se moraš, da ne boš nikoli storil nič žalega najmanjši žuželki! Vsi smo namreč enaki in nihče nima pravice, da bi drugega izrabljaj, kaj šele, da bi mu stregel po življenju!«

Ostrozob se je približal, zamizal z enim očesom, z drugim pa poškilil na Pravdašev lepí vrat in spregovoril ponižno in priliznjeno:

»To je vse lepo; a povej mi, ali se naj grem na stara leta past, ko pa nimam takšnih zob? Dolgo sem poslušal tam za grmom tvojo puhlo učenost, cenjeni Pravdaš. Poveva ti, da z njo ne boš izpremenil sveta. Jaz na primer sem tako ustvarjen, da se hranim samo s svežim mesom, tudi s kozlovskim!«

»Se mu boš pa moral odpovedati!« je srdito zarenčal Pravdaš in stopil pred Ostrozoba. »Kar je večina sklenila, tega se boš trdi ti držal!«

»Nikoli! Jaz bom ostal to, kar sem, in če ne verjameš, ti to takoj dokazem!« je zatull Ostrozob in kot blisk planil na Pravdaša ter ga popadel za vrat.

Tedaj je nastal vsesplošen vik in krik. Kratkorepec se je utegnil le toliko ozreti, da je videl, kako se je pcedila po Pravdaševem lepem vratu in, tega se boš tudi ti držal!«

IV.

KRATKOREPEC SPOZNAVA ČLOVEKA

Spet je bil prepuščen samemu sebi. Naraščajoči strah pred Ostrozobom in pomanjkanje živeča sta ga pritrtila bliže človeških bivališč. Ko se mu je neke noči posrečilo pritihotapiti se v prostoren vrt, kjer se je spet doobra najedel, se je po naključju srečal s Kodrom. Prestrašil se ga je, čeprav je že drugi dan po nesrečnem zborovanju govoril z njim in mu že tedaj ni storil nič žalega.

Tudi zdaj ga je prijazno nagovoril:

»Saj sem ti že dejal, da nisem takšen, kakršni so ostali člani mojega rodu. Še nadležne muhe pustim v miru, pa bi storil tebi kaj žalega!«

Ko sta se pogovorila o tem in onem, mu je Koder še enkrat predočil nesmisel Pravdaševoga podviga.

(Dalje prihodnjič.)

Gabriel Scotti

S I V K A

Spet je bil prav tako živ kakor prej, dolgi, koničasti kljun je imel pripravljen in okoli vrata je imel svoj ovratnik iz perja. Toda biti je moral docela gluhi, ali pa domišljav prevzetneš, ker ga je Sivka večkrat poklicala, pa se ni niti ozrl za njo.

Medtem je postalo prijetno toplo. Soince je pripekalo v škafo in Sivka je leno ležala na dnu in mežikala. Njene oči so postajale čedalje manjše, dostikrat so se docela zaprle in naposled se je Sivka zvila in zaspala.

DEVETNAJSTO POGlavJE

Boj s kačo

Kvivi!« je reklo nekaj tik ob njenem ušesu, da se je kar stresla. Toda nekdo se je še dosti bolj prestrašil in to je bila mala pastirščica, ki je sedela na robu škafo in stressala repek. Od strahu jo je kar odneslo v višave, ko se je Sivka premaknila. Res je videla, da v škafo nekaj leži, da pa je to pravcata živa mačka — ne, to se ji še sanjalo ni.

Steer pa je bila sreča, da se je Sivka zbudila, kajti škafo je bil prav tedaj blizu kopnega. Sivka je bila zdaj že nestrpna in ni čakala, da bi prišel prav do brega. Najši je napravila orjaško dolg skok in, hvala Bogu, posrečilo se ji je, da se je s sprednjim delom telesa tačič je bila v vodi; morala je praskati in se s krepkimi loviti. To pa je bila tešavna reč, kajti kamen je bil gladok. Naposled se je le z eno šapo počteno oprilela in rešila še ostali del telesa.

»Najhujše je zdaj opravljeno,« si je mislila in se otresla vode, da se je okoli nje pokazala mavrica. »Zdaj me zanima le še to, ali bom dobila kaj jesti.« jesti.«

Po teh besedah je pokazala škafo rep in krenila po poti za nosom.

Nekaj časa je bredla skozi debelo praproto in robidje. Tako gosto je bilo, da je komaj videla, kam je stopila. Tedaj je iznenada začula nekakšno pihanje.

»To mora biti mačka,« si je mislila. »Le pridi! Nič se te ne bojim!«

Napravila je še en kosček — ne, ni

ujela za velik kamen, toda njen zadnji del je slabo naletel: — cmoknil je v vodo, da je zapljuskalo. Do sprednjih kjer ni bilo videti mačke. Namestu nje je zagledala pred sabo nekakšen črden kolobar, ki je ležal na ravnem kamnu in se svetil v soincu kakor jeklo. Toda sredi iz kolobarja je štrlela

majhna podoligasta glava. Bila je na ozkem, luskinastem vratu in se počasi zibala sem in tja. Droben, precepjen jezik ji je sikal iz ust.

»Ššš,« je rekla Sivka in se naphnila. »Le gledaj, da se hitro stran pobereš!«

Ne, to pa kači še na misel ni prišlo. Iznova je zapihala in iz njenih oči se je kresalo nekaj kakor drobne iskre. Pa tudi Sivka se ni marala umakniti. Prav nič manj trmasta ni bila, zato sta obstali in gledali druga drugo. Vmes pa sta pihali kakor za stavo in se škeperili, da bi druga drugo prestrašili. Nobena pa ni hotela začeti. Kača se je bala Sivkinih krepkjev, Sivka pa kačjih zob. Ne, nobena ni hotela začeti in nobena ni hotela popustiti. Ležali sta tam in strmeli druga v drugo, kakor bi se hoteli med seboj s pogledi ugonobiti. In tako sta ostali pol ure, ne da bi se bili za trenutek izpustili iz oči, — še trenili nista z očmi.

Tedaj pa je bila Sivka že vsega sita.

»No, če se ti ne upaš, se bom pa jaz upala,« si je mislila. »No, če se ti ne upaš, se bom pa jaz upala,« si je mislila.

oplazila kačo s kremplji. »Tole naj bo za začetek!«

Kača je besno zamahnila z glavo, toda Sivka se je lahko in spretno umaknila. Potem jo je iznova treščila s šapo. To se je zgodilo štirikrat po vrsti in kača je bila že tako razjarjena, da ji je kar pena kapljala iz ust. Sivka je vedela, da je ta pena strupena, zato si je po vsakem udarcu obrisala šapo v travi. Napol je sedela in neprestano menjavala šapo. Če je eno brisala, je z drugo tolkla kačo. Šlo je čedalje hitreje — seveda, njeni kremplji niso bili strupeni, zato pa so bili ostri kakor trnje in nobenega udarca niso zgrešili. V začetku je hotela kača z ugrizi odgovarjati na udarce, počasi pa je postajala vse bolj in bolj izmučena. Enkrat je celo poskušala pobegniti, toda Sivka ji je zastavila pot. Naposled se je iztegnila in negibno obležala.

Sivka se je oprezno približala in povohala njeno glavo, potem pa jo je pograbila za rep in jo odvelkla s seboj skozi praprot. Da bi le koga srečala! Videl bi, kako junaška je — toda ne, žive duše ni zagledala razen stare vrane, ki je škiljila za njo z vrha nekega drevesa. Ta se je morala pač čuditi, ko jo je videla — — —?

»Tako moram napraviti, da pridem do ljudi,« si je rekla Sivka. »Ti mi bodo gotovo dali jesti in piti, ko bodo videli, kaj sem storila!«

DVAJSETO POGlavJE

V silj in nevarnosti

Toda ne zgodi se zmerom tako, kakor si mislimo. Ko je Sivka prišla do hiše, ki je stala v samoti, je videla, da ni nikogar doma. Večkrat je šla v krogu okoli poslopja in klicala, kačo pa je ves čas vlekla za seboj in ponosno vihala nos. Poskusila je, ali ne bi mogla vrat na loputnico s šapo odpreti in z glavo je trkala po oknu v kleti — toda prav nič ni pomagalo.

»Ljudje menda še spe,« si je mislila, »glasneje jih moram poklicati!«

Ko je hotela to svojo namero uresničiti, je prišel iz drvarnice pes. Velik je bil. Postavil se je pred njo in se iztegnil, da je imel gobec pri tleh, zadnji konec pa visoko v zraku — kar zaprasketalo je v njegovi hrbtenici. Potem je dvignil gobec in potegnil zadnji del po tleh, da je moralo vsakogar zažaliti, če ga je videl. Naposled je iz-

tegnil jezik pred se in zazehal, da mu je skoraj goltanec skočil iz vratu — — in šele takrat je opazil Sivko.

Nekaj časa je ostal docela miren, potem pa je pobesil glavo, kakor bi nekaj meril. Nato je počasi prikorakal bliže po dvorišču. Tako velikega psa Sivka še svoj živ dan ni videla. Po vsem telesu je imel oklep iz nakodrane volne — tu ne bi pomagali ne zobje ne kremplji — in šape je imel velike kakor mlinske kamne.

»Najbolje bo, če jo čim prej odkurim,« si je mislila Sivka in izpustila kačo. »Nič ne bom dosegla, če se z njim spopadem!«

Po teh besedah je krenila počez čez dvorišče in planila kar je mogla hitro odondod.

»Le ujemi me, če me moreš!« je zaklicala za psom.

Komaj je pes videl, da jo je Sivka popihala, že je v diru skočil za njo.

Sivka je slišala sopihanje za sabo — o, ježeš! pes je dirjal, da mu je pesek in prst odnašalo izpod šap. In res, dohajati jo je začel. Kakor veter sta se podila čez polja, mimo kamenja, skozi grmovje, čez jarke, luže in plotove, in vselej, kadar se je Sivka ozrla, ji je bil kosmatinec bliže.

Čutila je že glasno dihanje za sabo, tedaj pa je k sreči v zadnjem trenutku opazila pred sabo brezo, in prav tedaj, ko je pes odprl gobec, da bi jo — šavs! — pograbil je zdrknila po strmih rebrih navzgor. Potem je sedela rešena med vejami in gledala v peneči se gobec pod sabo. (Dalje prihodnjič.)

Jutrovčki pišejo

Nemogoče zgodbe. Nekje daleč od tod je rastle čudno drevo. Bilo je največje na svetu. Tako je bilo veliko, kakor najmanjša bilka. To je žaba. Tudi ta rastlina ni imela nog, ne rok, samo na vseh prstih je rasla, kakor od pšeničnega klasja, resnata kaša. Pozimi je cvetelo. Tako lepo je cvetelo, kakor suha drva. Ko je cvetje odpadlo, se je zvrstilo in letošnjo zimo je odletelo na tisto skalo, ki bo šele pred tisoč in tisoč leti že stronela. Letošnjo zimo je obrodilo to čudno drevo 15 kvadratnih kg kislega mleka. Lansko leto bo obrodilo 9 litrov mastnih krač. Če pa ne verjameš, pojdi sam poglavček ali palček pogledat. Tudi ti stric Matic lahko pogledaš. Lepo Te pozdravlja in Te prosi, da ne zavržeš tega aspisa, saj ej moj prvi.

Hlebec Ana, uč. 7. r. na Blanci ob Savi

Nemogoče zgodbe. Pred tisoč in tisoč in tisoč leti je živela ljubka žena. Imela je samo še en zob, zato je bila še lepša. Imela je troje otrok. Pa ko bi stric Matic vedel, kakšni so bili ti otroci, bi kar pobegnil. Prvi je bil star dva kg in je bil štorast, da se mu je mati kar čudila. Drugi je imel gobec kakor svinja in je rjovel, kakor mačka. Tretji je imel dva repa, velikanske uhlje in je bil brez glave. Vsa srečna je bila mati in se je radovala in veselila, da ima tako deco.

Na drugem koncu praproti je pa živel silno bogat revež. Imel je majhen vrt. Notri so rastle najlepše rože in sicer: hrast, trnje, mleko in še druge take lepe cvetice. V blazini je imel kravo, ki je ponoči zvalila mlade zajčke. Nekaj časa so se valjali v kaši. A gle! čudo! Iz uhljev so začele skakati miši in žabe. Ker so bile zelo lačne, so najprej požrle uhlje, potem zajce, gospodarja, ono ženo, ki je bila na drugem koncu rese in njene otroke. Lepo pozdravlja vse Jutrovčke

Micika Cvrtin, uč. 6. r. Blanca ob Savi

Nemogoče zgodbe. To zgodbico, ki jo boš čital, mi je povedal ded, sin mojega očeta. Prej ko jo začneš čitat, si trebuh preveži, da ne boš od smeha počil. Če si že gotov, pa začnimo. Nekoga dne se je sprehajal dedek po gozdu. Kar zasliši drobne glasove palčkov. Poglavarja palček Poniglavček in

škratec Rogatec sta se zmerjala. Poniglavček je bil oblečen v škrlat, na glavi je imel čepico iz žabje volne. Rogatec pa v zeleni suknji, irhastih hlačah, a obut je bil v mišja kopita. Bila ga je sam glava, na njej je imel zajčja ušesa, velikanska usta ter šilasti nožici. Kar mahne palček s svojo sabljo, co škratca po nosu, da se mu je vsipalo mleko, ki je strkljalo izpod skale. A sreča je opoteča. Na ščurkih je prijezdilo nekaj škratovih branilcev, z njimi coprnica Krivgleda. Začarala je palčka v prstan, njegove podložnike pa v miši. Takrat je bil ded star 70 let, zdaj je pa že 16 let. Pravil mi je, da so takrat prašiči v hlevu obrodili 15 kv. km bobna, pa da so kure znesle 4 solate in pol litra mleka. Lepo pozdravlja Tebe in vse Jutrovčke

Milka Češek, uč. 1. razr. v lj, š. na Blanci ob Savi

Zakaj morajo vsi ljudje delati? Vsi ljudje na svetu smo ustvarjeni zato, da delamo, ter si z delom služimo vsakdanji kruh. Že pregovor pravi: »Kdor ne dela naj ne je«. To vidimo dandanes mnogo lenuhov, ki se klatijo po svetu, ker si nočejo poiskati dela, rajši beračijo, kakor, da bi delali, ker jim je delo deveta briga.

Nekateri si služijo kruh, da delajo bolj z umom, mi kmečki ljudje, pa delamo bolj z rokami, ker opravljamo dela na polju. Če bomo pridno delali se bomo lahko preživeli, da nam ne bo treba beračiti in ljudi nadlegovati za vsakdanji kruh.

Pečovnik Silva, učenka IV. razreda ljudske šole v Braslovčah.

Moja ekskurzija. Ali veš, striček Matiček, kam hodim v šolo? Jaz hodim v novo, zelo moderno šolo, kjer se učimo same zelo koristne stvari; na pr. kako se strgajo nove obleke itd. Ta šola stoji zraven nebotičnika v Št. Vidu na Šmartinski cesti. Nekoč nam je rekel g. profesor Nace Ničneznam, da bomo šli na ekskurzijo. Napravili smo ladjice iz papirja in se odpravili na pot. Najprej smo se peljali z vozom čez Ocean. Ko smo dospeli do obale črne Afrike, smo se vkrcali na papirnate ladjice. Pot je bila zelo nevarna, ker smo se morali bojevati z divjimi Eskimi. Bilo je tako vroče, da nas je

pošteno zeblo. Ko smo se pripeljali do Grönlandije, ki je takoj zraven, so nas sprejeli v mestu Mata-Pata vročekrvni Indijanci. Bilo je sredi zime. Vsa drevesa so bila v cvetju. Poglavar Kuku lu nas je peljal v tovarno za črno barvilo, ki se z njo mmažejo zamorci. Ko smo si ogledali tovarno, smo se vozili po mestu s tramvajem, ki so ga vlekli severni medvedi in kamele. Pri poglavarju smo jedli mrzel čaj s toplim sladoledom. Nazaj smo se peljali z aeroplanom, ki je bil sestavljen iz jajčje lupine, gosjih peroti in kačjega repa. Namesto koles sta bila dva hleba sira. Zleteli smo tako visoko, da smo trčili v luno. O tem Ti bom poročala drugič. Lepo Te pozdravlja

Eva Rybička, uč. II. c r. žen. real. gimn. v Ljubljani, Tyrševa c. 75.

Nemogoče zgodbe. Nekoč sem šla čez cesto. V luži sem zagledala zajce, ki so skakali čez vrh. Brž sem stekla domov po puško. Ko sem prišla nazaj nisem videla nobenega zajca nikjer temveč race. Potem sem šla dalje. Srečala sem zajca in ga hitro ustrelila. Ko je bil mrtev ni bil več zajec ampak muha. Pridem do potoka tam vidim eroplan in sedem nanj. Odpeljal me je na morje. Skoro me je vrgel v morje, jaz sem ušla iz eroplana in srečam kornja. Brž ga zajaham in se vrnem domov. Tako sem srečno prišla domov. Potem sem se zbudila.

Kolšek Jožefa, učenca IV. razreda ljudske šole v Braslovčah.

Moje potovanje na Mars. Že dolgo sem premišljeval, kako bi prišel na Mars. Tedaj se mi zasvita. Mamu poprosim za 10 dinarjev. Ko jih dobim, pa snuk v trgovino. Tu kupim za ves denar le bonboncv. Vésel pridem domov. Med staro šaro najdem raztrgano letalo, ki sem ga že 30 let iskal, kajti rabil sem ga za svoj polet na Mars. Toda zopet se zgodi nesreča. Letalo ni imelo propelerja. »Bo že kako«, si mislim. A že spet. Desno krilo nima platna. Naglo skočim v sobo in privlečem od nekod staro Jutro. To zalepim preko krila, zasedom aeroplan, in dvignem se v zrak. Nekemu letalu nad menoj vzamem propeler, katerega natakem na svoj aeroplan. Sedaj je šele šlo. Moje letalo je sicer majhno, vendar ga je šlo s takšno hitrijo, da sem že

po dveh minutah pristal na Marsu ob nekem vodnjaku. Ko sem hotel piti vodo, sem se preveč sklonil in padel v vodnjak. Začel sem se potapljati. Ure in ure sem se pogrezal. Slednjic pa sem opazil, da padam proti zemlji. Navsezadnje pa se znajdem v sobi strička Bogdančka v Varaždinu. Ta je ravno prebiral Mlado Jutro. Pokaže mi novi natečaj: »Nemogoče zgodbe.« Hitro vzamem nalivno pero, se vsedem k mizi, in napišem svoj doživljaj. Nato potegnem z Marsa aeroplan, se poslovim od strička ter se odpeljem v Maribor. Tukaj oddam pismo na glavni pošti pri Stolnici, nato pa se odpravim domov. Dragi stric Matic! Če boš imel čas me lahko spremljaš, le svoje letalo prinesi zraven. Namreč mojemu so se polomila krila, ker sem trčil v kaktus na našem oknu. Aeroplanu je začela teči kri, kajti bodice kaktusa so se mu zajedle globoko v les in prevezati sem ga moral po vsem trupu. Naredil sem si zato drugega, a ta je za naju oba premajhen.

Boris Mohor, dijak I. b. drž. d. gimn. v Mariboru, Gospojna ulica 9.

Dragi stric Matic! Ne bodi hud, če se še malo oglasim. Popisala bi rada moje veselje na Veliko noč. Proti večeru mi je bilo dolgčas, pa se grem sprehat po Dečkovi cesti. Ne daleč od doma zagledam ob jarku, kako mi tečeta in mahata s svojima čepicama nasproti dva mala gospodiča. Ko prideta bliže, ju spoznam, da sta vohunček in glodunček. Dolgo mi pripovedujeta svoje življenje in potovanje, odkar so se ločili od Jutrovnih slikanic. Povedala sta mi, da sta namenjena spet v Ljubljano. Tam še živi njih mati Silonoska in jih težko pričakuje. Prosila sem jih, naj ostanejo v Celju ali rekla sta, da jih tu preganjajo, ker nimajo domovinske pravice. Brzójav sta že odposlala. V Ljubljano prideta na 30. aprila. Ure nista naznanila. Gotovo bo lep sprejem, saj imata same imenitne brate in sestre, strice in tete. Sprejem bo gotovo na srednjem mostu kakor sem ju razumela. Kje je to mi je znano. Torej želim Vam vsim mnogo veselja na ta dan in srečo.

Lea Črepinšek, uč. II. a. raz. mešč. š. v Celju.

Gustav Strniša:

Zanikrni Jože

Otroci so vriskali in drveli čez drn in strn. Nekateri so hiteli s hruba na sankah, drugi so imeli smuči, dočim so se tretji utaborili za hrubom na jezeru, kjer so se veselo drsali.

Jože je imel dolgo domačo nalogo, ki jo je zrl v duhu pred seboj kot jaro kačo, ki se vije nekam daleč v večnost. Fant ni prejšnji dan spisal domače naloge. Zdaj bi jo moral spisati kar dvakrat in še nekaj stavkov za kazen.

Žalosten se je oziral v zaprto okno in skušal skozi zamrzone šipe ujeti prijetne zvoke veselih drsačev in sankočev, ki so noreli ne daleč od njegovega doma.

Ker je moral pomagati hlapcu pri žaganju drv, mu še ni bilo treba takoj sesti k nalogi. No, tista drva bi že dobri hlapec Martin sam zložil, da bi mu le kakce pol ure pomagal, a potem bi bil lepo prost, če bi ne bilo te strašne naloge.

Počasi se je odpravljal k Martinu v drvarnico. Pa se je nenadoma nečesa spomnil, da je kar zardel, se nasmešnil, pograbil stekleničko s črnilom in jo urno odkuril skozi vrata.

Martina še ni bilo v drvarnici. Urno je stopil deček za hišo in postavil steklenico v sneg ter naložil okoli nje ledene sveče, ki so visele od nizke strehe.

Ko je to izvršil, se je ozrl in se zadovoljno oddahnil, saj ga ni nihče opazoval. Že je stal pri Martinu in mu pomagal pri žaganju. Ej, kako je spretno skladal drva, a že čez pol ure je prosil hlapca, naj ga pusti, da gre na led.

— Sem slišal nekaj o domači nalogi, ki jo moraš danes napraviti, se je muzal Martin.

— Ne bo je treba, Martin, boš videl, da ne!

— I, kako, da ne, je radovedil starina.

— Črnilo mi je zmrznilo.

— Saj ni mogoče, v hiši vendar kurite, da je veselje.

— Vendar je zmrznilo, je odvrnil deček in hitel po črnilo ter ga urno nesel v hišo, da bi ga kdo ne zapazil.

Martin ni gledal za njim. Šele čez

nekaj časa je priropotal tuči sam v hišo k južini.

Gospodar je sedel za mizo in mrko zrl predse:

— Torej črnilo ti je zmrznilo. To je kar čudno! Zakaj je nisi imel kje pri peči? Zdaj ne moreš pisati naloge. Škoda, da je do soseda tako daleč!

— Da, zmrznilo mi je, kar led je v steklenički. Upam oče, da mi dovolite, da se grem zdaj sankat. Martinu sem že pomagal. Do večera bo črnilo že spet dobro, saj sem jo dal na peč. Bom pa zvečer spisal nalogo.

— Gospodar! Jože je navihanelec, da malo takih. Ko sem popoldne preden sem šel žagat drva, postal za hlevom in opazoval domačo mačko, ki je na seniku lovila miško, jo je deček primahal mimo s črnilom v roki. Stekleničko je nesel v sneg in nalomil lednih sveč pod kapom ter jo z njimi pokril. Za dolžnost si štejem, da vam to povem, kajti škoda se mi zdi fanta, da bi že zdaj postal lažnik, je povedal hlapec.

— Tako, torej tako je ta stvar, je zarohnel oče in že je jelo padati po Jožku.

Tisti dan ni smel nikamor. Nalogo je pisal šele zvečer, ko se je črnilo od-tajalo. Spisal jo je pa lepo in brezhibno, saj je stal poleg njega neizprosni oče z vitko leskovko.

Drugi dan je pohvalil Jožka še go-
spod učitelj sam, tako lepo nalogo je
prinesel.

Odslej mu ni črnilo zmrznilo nikoli
več.

Joža Šeligo:

Materi

Ljubezen tvoja bila je molitev;
poljubila si me, in isti čas
k Mariji žalostni v oltarju
se blede je dvignil tvoj obraz.

Zdaj, mati moja, ko te več ni,
ko spet so zacveli travniki,
življenje moje na svetu drhti
v molitvi eni sami.

Marija žalostna na cesti
je vsak obraz, ki mimo gre.
Pomlađ je, mati!
Črni trn tako lepo cvete...

Manica:

Pri čebelnjaku

Okrog starega šolskega že upokoje-
nega upravitelja, ki često poseda tam
pri čebelnjaku, se posebno radi zbirajo
otroci in ga nadlegujejo z vsakovrstni-
mi vprašanji. Starček, četudi ves bete-
žen, je vedno dobre volje in hiti odgo-
varjati vse križem.

Včasih pa stari gospod tudi sam vr-
že kakšno »zavozljano« na krožnik.
Hej, to je potem žvrgolenja in ugiba-
njal!

Pri neki taki priliki pripoveduje
svojim malim obiskovalcem tole:

»Poznal sem dečka. Ime mu je bilo
Milivoj, a nazivali smo ga kar na krat-
ko »Voj«. Povem vam, ta Voj je bil
čudovit otrok. Tako na primer, z vodo
nikakor ni smel priti v dotiko. Če je
pa slučajno le trčil skupaj z vodo —
alj veste, otroci, kaj se je tedaj zgodi-
lo z Vojem?«

»Zmočil se je.« trdi navihani Cenc.

»Prehladil se je.« modruje mali Na-
cek.

»Morda je skoro utonil.« se že boji
sosedova Tinčka.

»Niti eno, niti drugo.« ugovarja sta-
ri gospod. »Ampak takoj, ko se je vo-
da dotaknila Voja, je nastal iz dečka
in vode — mogočen dostojanstvenik!«

»Kakšen vendar? Povejte, prosimote!

»Sam vojvoda! Res, res otroci!«

»Vojvoda — kako neki —?«

»I takole.« pravi starček in zapiše s
kredo na stari panj: Voj.

»Torej otroci, tu je Voj. Zdaj pa pri-
de še voda zraven: Voj-voda, pa nastane
iz obojega vojvoda, to pa je mogo-
čen gospod!«

Križanka

1	4	5		6	8	9
2				7		
3						
10	13				16	17
11				14		
12				15		

Vodoravno: 1 arabski naziv za sina,
2 osebni zaimek, 3 ruska vladarska
rodbina, 6 mesto v zetski banovini, 7
veznik, 10 najvišja gora Jugoslavije,
11 vrsta maščobe, 12 turški dostojan-
stvenik, 14 otroško ime, 15 dnevni čas.

Navpično: 1 gozdno drevo, 4 število,
5 država v Evropi, 6 isto kot navaden,
8 veznik, 9 jarek, 10 pod, 13 glasbilo,
16 moško krstno ime, 17 del Ljubljane.

Rešitev satovnice

1. Cankar; 2. natega; 3. kupica; 4.
nagelj; 5. kitara; 6. suknja; 7. letina;
8. popust; 9. ajlant; 10. slanik.

Rešitev

Metodove uganke, ki jo je preteče-
no nedeljo zadal svojemu bratu, se
glasi:

Nebo-tičnik

Nebotičnik.

Kdo bi rad imel

ves letnik 1937
„Mladega Jutra“

v obliki knjige za majhen denar?
Pišite na upravo »Jutra«, Knafljeva ul. 5.